

electum) προτίσεται ὁ Καθηγητὴς τῆς Χαϊδελβέργης κ. Viktor Pöschl.

Σημειώνομεν τὰ κυριώτερα λήμματα τῶν κυκλοφορησάντων τευχῶν: *erogo, erro, error, erudio, erumpo, erus, essentia, et, etenim, etiam, etiamnum* (V, 2, VI), *exhortor, exigo, exiguus, exilis, exilium, eximo, existimo, exitum, exitus, exordior, exorior, exoro, expando* (V, 2, X), *laqueus, lar, largus, lascivia, lassus, latebra, lateo, latro, latus, lando, lavo, laurus, laus, laxo, lectio, lector, legalis, legatio, legio, lego¹ (legatis) (VII, 2, VII), *liber-era-erum, liberalis, liberi-orum, libero, libertas, libet, libido, libo, libra, libro, licentia, liceo (licet), lictor, lignum, ligo, limen, limes, limitaneus (=ἀκρίτης), linea* (VI, 2, X), *praecipuus, praeclarus, praecludo, praeco, praecox, praecurro, praeda, praedestino, praedico, predico, praedium, praedo, praeduco, praeceo, praefatio, praefectura, praefero, praeficio, praefiguro* (X, 2, IV).*

¹ Ἀρκοῦμεθα εἰς τὴν συντομωτάτην αὐτὴν παρουσίαν τῶν κυκλοφορησάντων προσφάτως τευχῶν τοῦ «Θησαυροῦ» τῆς Λατινικῆς· ἡ ἀξία τοῦ ἔργου εἶναι ἀνταπόδεκτος —καὶ ὑπεράνω, βεβαίως, πάσης κριτικῆς.

ANT. H. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Babrii Mythiambi Aesopei, ediderunt *Maria Jagoda Luzzato et Antonius La Penna*, Teubner Leipzig 1986 σελ. CXVI/205.

¹ Ἡ ἔκδοσις αὕτη ἀπαρτίζεται ἐκ Προλόγου (σ. V). Προλεγομένων (σ. VI CXVI), κειμένου (σ. 1-166), Πίνακος λέξεων (σ. 167-203) καὶ Πίνακος κυρίων ὀνομάτων (σ. 203-204). Ὑφ' ἐκάστην σελίδα τοῦ κειμένου ὑπάρχουν τρία ὑπομνήματα. Τὸ πρῶτον (*apparatus fontium et cognationum*) περιλαμβάνει τὰς πηγὰς τῆς ἰδέας τοῦ μύθου ἀπαντωμένης εἰς πάσης φύσεως συγγράμματα ἢ Συλλογὰς, καθὼς καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἐπιγραφὰς τοῦ μύθου. Τὸ δεῦτερον ὑπόμνημα καταγράφει τὰς ὁμοίας ἐκφράσεις τῶν στίχων (ἀρχῆς, τέλους, ἢ μέσου) τὰς ἀπαντημένας εἰς ἄλλους μύθους τοῦ Βαβρίου (πρὸς ἔλεγχον τῆς συγγενείας) (*apparatus locorum similium*). Καὶ τὸ τρίτον (*commentarius criticus*) περιλαμβάνει πρῶτον μὲν τοὺς κώδικας, ἐν οἷς φέρεται ὁ μῦθος ἕκαστος ἐν πρωτοτύπῳ ἢ παραφράσει ἢ μεταφράσει, εἶτα δὲ ἐν εὐρυτάτῃ ἐκτάσει καταχωρίζονται αἱ παραλλαγὰι τῶν διαφορῶν πηγῶν καὶ αἱ εἰκασίαι καὶ διορθώσεις τῶν ἐκδοτῶν καὶ τῶν ἐρευνητῶν (*Variae lectiones*) καθὼς καὶ τὰ ἐπιμύθια, τὰ τε ἐν τριμέτροις γνήσια ἢ νόθα καὶ τὰ εἰς πεζὸν ἀναγραφόμενα εἰς τὰς παραφράσεις.

Τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως ἔχει καταμερισθῆ ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ὡς ἑξῆς: Ἡ Μ. J. Luzzato καταχωρίζει τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς διερευνήσεως πασῶν τῶν πηγῶν τοῦ Βαβρίου καὶ τὴν Βυζαντινὴν παράδοσιν τοῦ ἔργου του. Τοὺς προλόγους καὶ μύθους πάντας (1-144) καὶ τὰ ἀποσπάσματα (1-21) ἄτινα ἐφωδίασε μὲ τὸ δεῦτερον ὑπόμνημα καὶ τὸ τρίτον, τὸ κριτικόν· Συνέθεσε τὸ κείμενον τοῦ προλόγου I καὶ τῶν μύθων 1-80· Ἀποκατέστησεν ἐπὶ μέρους τὸ κείμενον τῶν Ἀποσπασμάτων ἀπολεσθέντων μύθων τοῦ Βαβρίου γνησίων ἢ εἰκαζομένων ὡς γνησίων ἐκ τῆς φρασεολογίας Βυζαντινῶν παραφράσεων αὐτῶν· Ἐκ δὲ τῶν μακρῶν Προλεγομένων ἔγραψε τὰ κεφάλαια III περὶ τῶν κωδίκων, παπύρων καὶ τῶν μαρτυριῶν, IV περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνωτέρω καὶ τῆς συγγενείας των, V περὶ τῆς μετρικῆς τῶν μύθων τοῦ Βαβρίου καὶ VI περὶ τοῦ ὕφους τῶν μύθων τοῦ Βαβρίου (σελίδες XXII-CX). Ὁ Α. LaPenna συνέθεσε τὸ κείμενον τοῦ Προλόγου II καὶ τῶν μύθων 81-

144· Ἐφωδίασεν ὄλους τοὺς μύθους (ἐκτὸς τῶν Ἀποσπασμάτων) μὲ τὸ πρῶτον ὑπόμνημα (πηγῶν καὶ συγγενειῶν)· Καὶ ἐκ τῶν Προλεγομένων ἔγραψε τὰ κεφάλαια I. Περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βαβρίου καὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ II. Περὶ τῆς προελεύσεως τῶν μύθων τοῦ Βαβρίου καὶ τῶν συγγενειῶν αὐτῶν (σελίδες VI-XXII).

Ἡ ἀφιερωθείσα εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν ἐργασία εἶναι κολοσσιαία καὶ ἡ καταβληθείσα ἐπιμέλεια ἐπιβλητική. Δίδεται ἀρκετὰ σαφῆς ἰδέα τῶν πηγῶν ἐξ ὧν ἠντλησεν ὁ περὶ τὴν στροφήν τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος ἐν Συρίᾳ ζήσας Βάβριος διὰ τῆς ἐνδείξεως τῶν πηγῶν τούτων. Γίνεται ἀκριβῆς περιγραφή τῶν χειρογράφων, ἰδίᾳ τοῦ κρισίμου Α, τῶν παπύρων καὶ τῶν πολυποικίλων βυζαντινῶν κυρίας μνεῖων καὶ ἀναφορῶν καὶ τῆς σχέσεως τούτων ἐν τῇ παραδόσει τῶν μύθων, ἵνα ἐπικουρηθῇ ἡ ἐκτίμησις τῶν διαφορῶν γραφῶν. Ἔχει ἀναλυθῆ εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν ἡ χρῆσις τῶν Βαβριακῶν λέξεων, ἵνα εἰς ἐκάστην περίπτωσιν ἐκτιμηθῇ ἂν κάθε προτεινομένη λέξις ἢ φράσις εἶναι οἰκεία ἢ ξένη πρὸς τὸν Βάβριον. Τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο ἐργῶδες καὶ προκαλεῖ τὸν σεβασμὸν, ὅμως δύναται καὶ νὰ μᾶς παραπλανήσῃ εἰς στενὰ μέτρα, π.χ. νὰ μὴ δεχώμεθα τὴν γραφὴν κώδικος ἀξιοπιστοῦ *Ζηγός* καὶ νὰ διορθώσωμεν *Διός*, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς μύθους τοῦ Βαβρίου ὁ τύπος τῆς λέξεως. Ἐπίσης ἀξία θαυμασμοῦ εἶναι ἡ γενομένη σπουδὴ τῆς μετρικῆς τοῦ Βαβρίου, ὡς αὕτη καταφαίνεται εἰς τὰ Προλεγόμενα μὲ μελέτην τοῦ εἴδους τοῦ συνηθιζομένου μέτρου εἰς ἕκαστον πόδα τοῦ στίχου ἢ εἰς τὰς τομὰς καὶ τὰς διαιρέσεις μὲ καταρτισμὸν στατιστικῶν δι' ἐκάστην περίπτωσιν. Πρόκειται περὶ ἐργασίας σκληροτάτης καὶ εὐσυνειδητοτάτης. Ὅμως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ὠθεῖ εἰς ὑπερβολάς, ἐὰν τὰ δεδομένα ὑπολογισθοῦν ὡς νόμοι ἄνευ ἐξαιρέσεων καὶ ὄχι ὡς ἀπλοὶ κανόνες τῶν ὁποίων ἢ παράβασις δὲν δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ. Πολὺν χρήσιμος εἶναι ὁμοίως καὶ ἡ ἀνάλυσις τῶν στοιχείων τοῦ ὕφους. Αἱ συναχθεῖσαι ἐκ τῆς μελέτης ὡς ἀνωτέρω τῶν στοιχείων τῆς ποιητικῆς τοῦ Βαβρίου παρατηρήσεις, αἱ καταχωριθεῖσαι εἰς τὰ προλεγόμενα, ἀποτελοῦν τὸν γνώμονα διὰ τὴν κρίσιν τῶν διαφορῶν γραφῶν καὶ εἰκασιῶν, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ἐκτίμησις διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ κειμένου. Καὶ παρατηρῶ ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὸ συντεθὲν κείμενον εἶναι ἐπιτυχές. Σημειοῦται ὅτι εἰς τὰ χειρόγραφα τὸ κείμενον εἶναι ἰωνίζον μὲ πολλὰς ὅμως καταλήξεις ἁττικᾶς. Ἡ παροῦσα ἔκδοσις ἐφρόντισεν ὥστε ἀπαξάπαντες οἱ τύποι νὰ ὑπαχθοῦν αὐστηρῶς καὶ πλήρως ἄνευ ἐξαιρέσεως εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶδος. Ἐπὶ τῆς συνθέσεως τοῦ κειμένου παρατηρήσεις τινές. Πρόλ. I στίχ. 4 ἡ σειρά τοῦ λόγου δυσκόλως ἐπιτρέπει τὴν τροπὴν εἰς γενικὴν *μεμπτή* *σιδηρῆς* ἀντὶ τοῦ *μεμπτή* *σιδηρᾶ* Α. Ἴσως ἀντὶ τοῦ ἀπιθάνου *μεμπτή* νὰ ὑπολανθάνῃ ἡ φυσικὴ ἐνδειξις τῆς σειράς *τετάρτη*. Ἡ διάστασις τοῦ κειμένου μεταξὺ Α καὶ Π4 καὶ αἱ συμπτύξεις μαρτυροῦν περὶ πάλαι μεταβολῶν τοῦ κειμένου, προσεπιμαρτυροῦμεναι καὶ ἀπὸ τὸν πλεονάζοντα στίχον τοῦ Π4. Μῦθ. I στίχ. 5, ἡ γραφή *σπεῦδε* Α, Lachm., Bergk, al. μετετράπη εἰς *σπεύσης*, ὅπερ οὐχὶ εὐστοχώτερον. Ἄν διὰ λόγους μετρικοῦς, ὡς γράφεται ἐν Prol. 5, 1 ἐπὶ τῇ βάσει τῆς στατιστικῆς, τότε ὡς πιθανοὶ δέον νὰ λογίζονται οὗτοι καὶ ὄχι ὡς ἀπόλυτοι. Εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν ἀκαμψίας ἢ παράδοσις ἀμελεῖται καὶ τὸ ὕφος διαπλάσσειται ὑπὸ τῶν κριτικῶν. Ὅτι δὲ ἡ ἐλαστικότης εἶναι ἀναγκαῖα ἀναγνωρίζεται καὶ ἐν Prol. 5, 21, 3, ὀρθῶς δέ. Μῦθ. 7 στίχ. 8. Ὁ ὄνος δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀναρθρος, διὸ γραπτέον *ὄνος*, ἡ ἀντικατάστασις δὲ τοῦ *σιωπῶν* (Α) διὰ τοῦ *σιγῶν* δὲν βελτιώνει τι. Μῦθ. 10 στίχ. 13 *καὶ φρεῶν* ἔξω Luzz. Οὐχὶ ἐπιτυχῆς ἢ ἀλλαγὴ τοῦ εὐσταθοῦντος *καὶ φρένας* πηγὸς Α edd. Οἱ προβαλλόμενοι μετρικοὶ λόγοι (Pr. 5.4) ἀναιροῦνται ἀπὸ τὸν ληκτικὸν πόδα τοῦ στίχ. 7 ἀνωτέρω *πᾶσαν* (-ς), *γαῦρον* (29, 5), κρεῖσσον (42, 7) κ.ἄ. Τὸ ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ἄτονος ἡ ἔξοδος τοῦ στίχου (Prol. 5.4), οὐ ἔνεκεν μετατίθεται συστηματικῶς ὁ τόνος τῶν *ἡμᾶς*, *ὕμᾶς*, εἰς *ἡμας* καὶ *ὑμας*

παρά τὰς μαρτυρίας τῶν χφφ. δύναται νὰ εἶναι κανὼν μόνον καὶ ὄχι νόμος. Μῦθ. 23 στ. 5 *εἰ λάβοι γε* δὲν εἶναι εὐστοχότερον τοῦ ἐν Α *εἰ λάβοιτο* (τὸν κλέπτην), τὸ μέσον ρῆμα ἀρμόζει εἰς τὴν περίπτωσιν. Μῦθ. 24 στ. 3, τὸ *λιμναίους χοροῦς* Α Lachm. al. ἔχει τὴν κατάλληλον ἐδῶ ἔννοιαν, ἢ δὲ ἀντικατάστασις τοῦ διὰ τοῦ *λιμνίους* δὲν εἶναι εὐτυχῆς. Παρὰ τὰς παρατηρήσεις ἐν Pr. 5.21.5 δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ Βάβριος ὡς βραχεῖαν τὴν συλλαβὴν *αι-* πρὸ τοῦ *-ους* χάριν τῆς ἀκριβολογικῆς ἐκφράσεως. Μῦθ. 30 στ. 10. Ἡ μεταβολὴ εἰς *εἴτ'* ἄρ τοῦ *ἔνα γάρ* Α Knoell δὲν ἐκφράζει καλύτερον τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου.

Μῦθ. 31 στ. 14. Πάλιν καὶ ἐδῶ διὰ τὸ μέτρον τοῦ ληκτικοῦ ποδὸς τὸ εὐστοχον νοηματικῶς *ἀχρεῖα* Α Boiss. al. ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ *ἀκραίοις* (μετώποις). Εἶναι ὅμως λογικὸν νὰ κάμνη λόγον ὁ Βάβριος διὰ τὸ ἄκρον ἢ τὸ μέσον τοῦ μετώπου τῶν μῶν; Μῦθ. 28 στ. 9. Τὸ ποιητ. αἴτιον *ὑπ' ἀνθρώπων* Α Lachm. Crus. al. μετεβλήθη εἰς *πρὸς ἀνθρώπων*, διότι ἀμφιβάλλει ἢ ἐκδότις ἂν εἶναι ὑποφερτὸν μετρικῶς μακρὸν τὸ προηγούμενον ἂν. Ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς διαφθείρομεν τὴν ὀρθότητα τοῦ λεκτικοῦ ὕφους διὰ νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ἀνησυχίας ἂν ἐν δίχρονον δύναται νὰ θεωρηθῇ προσφωδιακῶς μακρὸν. Εἶναι ὑπερβολὴ ἐνὸς conformismus, νομίζω. Μῦθ. 52 στιχ. 5. Ἡ μεταβολὴ τοῦ *παγκρακιστον κτημάτων* τοῦ καλοῦ κῶδ. Α διὰ τοῦ *παγκρακίστη κτ.* τοῦ ἤττονος χφ. G. δὲν βελτιώνει τι. Στίχ. 8, τὸ *ὥσπερ εἰ κάμνοι* Luzz. Berg al. εὐσταθεῖ βεβαίως, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως βελτίωσιν ἔναντι τοῦ *κάμων* Α Herm. Crus. al., ἀφοῦ ἡ μετοχὴ ἐν τῇ ἀντιθέσει τοῦ *ἄλλων πονούντων* δὲν εἶναι ἀνακόλουθος. Ἐξ ἄλλου ὁμάλωτερον θὰ εἶχεν ὁ λόγος *στενάζει ὥσπερ εἰ κάμνει* ἀπὸ τὴν εὐκτικὴν *κάμνοι*. Μῦθ. 56 στ. 3 τὸ *ὡς καλὴ* Α ἀρμόζει εἰς τὴν διήγησιν καλύτερα τοῦ *οὐ καλὴ* Luzz. Μῦθ. 57 στ. 12 *ἐπειράθην* Α edd. Luzz. Ὁρθῶς ἢ ἐκδότις ἀπέφυγε τὸν ἀπόλυτον ἰωνισμόν τοῦ λόγου τοῦ Βαβρίου (ἀντὶ τοῦ *ἐπειρήθην* Hecker al.) δεχθεῖσα ἔστω καὶ τόσον φειδωλῶς μίαν ἐξαίρεσιν Μῦθ. 73 στ. 1. Ὁ στίχος τοῦ Α *ικτίνος ἄλλην ὀξέην εἶχε κλαγγὴν* εἶναι ἐκφραστικώτατος καὶ μετρικῶς ὀρθός, ἔχει ὅμως τὸ μειονέκτημα ὅτι τονίζεται ἢ τελευταία συλλαβὴ του. Καὶ ὅπως οἱ ἐκδόται μετατρέπουν τὸ *ἡμᾶς* καὶ *ὑμῖν* εἰς *ἡμας* καὶ *ὑμιν*, δὲν δύνανται ὅμως νὰ τονίσουν κλάγγην, οἱ ποικίλοι λόγοι ἔχουν διαμορφώσει τὸν στίχον κατὰ ποικίλους τρόπους. Ἡ ἡμετέρα ἐκδοσις τὸν διεμόρφωσεν οὕτω: *ικτίνος ὀξὲν κλαγγὸν εἶχεν (ὄρνιθων)*. Ἀναλόγους παραμορφώσεις προτείνουν οἱ λόγοι. Ο Lachmann εἶχε δεχθῆ τὸ κλαγγήν. Ἐρωτᾶται εἶναι ὀρθότερον νὰ διαμορφώσῃ οἱ λόγοι τὸν στίχον τοῦ Βαβρίου καὶ νὰ θεωρηθῇ νόμος ἀπαράβατος τὸ ἄτονον τῆς ληκτικῆς συλλαβῆς, τὴν ὁποίαν ἢ γραπτὴ παράδοσις δέχεται καὶ τονιζομένην; Μῦθ. 81, στιχ. 1 καὶ 3. Πρέπει νὰ γίνῃ ἐναλλαγὴ τοῦ *α'* ἡμιστιχίου τῶν δύο στίχων συμφῶνως τῇ γραφῇ τοῦ Α. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ 4. στίχου ἔνθα τὸ *ἔχουσα* ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀλώπεκα καὶ ὄχι εἰς τὸν πίθηκον (συνήθως ἄρσ.). Μῦθ. 89 στ. 5. Ο εὐθύς, λιτός, θετικὸς στίχος τοῦ Α *ἐγὼ οὐ περυσινός, ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην*, μετεβλήθη ὑπὸ τῶν λογίων ἀτόπως εἰς τὸν ἐρωτηματικὸν *ἐγὼ σε πέρυσιν, ὅς (γ') ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην*; Τὸ ὕφος τοῦ Βαβρίου ἠλλοιώθη διὰ μετρικοὺς λόγους. Μὲ τὴν διόρθωσιν ἐνὸς κακοῦ δημιουργεῖται ἔν χειρότερον. Μῦθ. 95 στίχ. 92 *λέων... δάπτων* edd. στίχ. 94 *ἢ δὲ (ἀλώπηξ) λάπτει καρδίην* Α edd. Νομίζω ὅτι ἀντιστρόφως ὤφειλε νὰ γίνῃ ὁ λέων *λάπτων* (=θορυβῶδῶς τρώγων), ἢ δὲ ἀλώπηξ *δάπτει* (διακριτικῶς καὶ λαθραίως τρώγει). Μῦθ. 97 στ. 12. Ἡ παράλειψις τοῦ ἄρθρου *τὸ* (θῦμα), μαρτυρουμένου ὑπὸ Π2 καὶ Α εἶναι οὐσιώδης διὰ τὸ νόημα. Νομίζω ὅτι ἔχει δίκαιον ἢ Luzz. μὲ τὴν ἐκδοχὴν ἐδῶ ὡς βραχεὺς τοῦ ὕψιλον τῆς λέξεως θῦμα. Μῦθ. 101 στ. 5. Τὸ *μὴ φρενωθεῖν* Α edd. βεβαίως μαρτυρεῖται διὰ τοῦ *πεφρενωμένος* (B Makr. 11.4) καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀνεκτόν, ὅμως ἢ πρότασις τοῦ Κοραῖ *μὴφρενωθεῖν* ἀρμόζει

ἐνταῦθα πρὸς τὸ ἐπισκώπτουσα τῆς κερδοῦς (= ἄς μὴ γίνω ἔκφρων νὰ πιστεῦω ὅτι εἶμαι λέων λύκος ὦν). Μῦθ. 106, στ. 10. Τὸ *συνεζήτει* Α εἶναι φυσικὸν καὶ προτιμότερον τοῦ *συνεζήκει* τῶν λογίων, ἀφοῦ τὸ δευτερον ἀποτελεῖ στενὴν συμβίωσιν ἀλώπεκος καὶ λέοντος εἰς τὴν ἰδίαν φωλεὰν καὶ στενὴν ἐρμηνείαν τοῦ *σύννοικος* εἰς βαθμὸν ὑπερβολικὸν καὶ μὴ φυσικόν. Μῦθ. 110 στίχ. 4. Τὸ *βραδύνεις* Α μετεβλήθη εἰς *βαρδύνεις* ἐκ τῆς γνώμης ὅτι ἡ συλλαβὴ *βρα-* πρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ βραχεῖα καὶ ἀποκλείεται νὰ ληφθῆ ὡς μακρά. Ἡ Luzz. δὲν συμφωνεῖ. Μῦθ. 128 στ. 3. *τὸ γάλα δ' ἀμέλων ἔστι σοι φίλον πῆξαι* ὁ στίχος συνετέθη σόλοικος μὲ χρῆσιν ὀνομαστικῆς ἀπολύτου. Θὰ ἦτο ὀρθὸς γραφόμενος κατὰ Κοραῆν καὶ Lachmann *ἀμέλων(ι) σοι* (ἔστι). Μῦθ. 129 9 (παρὰ φάτναισι (*ἔτρωγε κριθὰς χόρτον*). Ὅρθον τὸ *κριθῆς χ.* Lachm. = ἄχυρον), ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ κριθὴ δὲν δίδεται εἰς τὴν φάτνην κεχυμένη, ἀλλὰ εἰς εἰδικὸν θύλακον. Μῦθ. 134.6 τὸ τελικὸν ν τοῦ στίχου κατέπεσε τυπογραφικῶς εἰς τὸν κάτω στίχον. Στίχ. 12 *κοιλὸν δὲ πέτρης γραπτέον κοῖλον*. Μῦθ. 136 στ. 12 *ποθ' ἐστῶς* ἡ ἐνεστωτικὴ σημασία τῆς μετοχῆς ὕστερὲ τῆς στιγμιαίας *ποτε στάς*, ἦν παρέχει ἡ παναρχαία μαρτυρία τοῦ Π2, ἡ δὲ συλλαβὴ *-τε* ὡς θέσει μακρὰ εἶναι παραδεκτὴ κατὰ τὰς στατιστικὰς διαπιστώσεις τῆς Luzz. Μῦθ. 137 στ. 2. Τὸ *δώσειν* ἀποτελεῖ περιττολογικὴν προσθήκην. Μῦθ. 142 στ. 3. Τὸ *δοσις φέρη* δὲν εὐσταθεῖ συντακτικῶς, γραπτέον *δπως φέρη* ἢ *δοσις φέρει*. Μῦθ. 142 στ. 1. *Ζηρός ποθ' αἰ δρῦς*. Ἡ Luzz. προτείνει *φηγοὶ Διὸς ποτ'*, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἰς τοὺς σωζομένους μύθους ὁ Βάβριος χρησιμοποιεῖ τὸ *φηγός* καὶ ὄχι *δρῦς* καὶ *Διός*, ποτὲ δὲ *Ζηρός*. Νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς. Εἰς τὸ περιορισμένον διασωθὲν ἔργον ἐνὸς ποιητοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιορίσωμεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν ἐκφρασιῶν τοῦ δυνατοῦ. Εἰς τὸ κείμενον τῶν ἀποσπασμάτων, τὸ τόσα μεγάλα κενὰ ἐμφανίζον, τεῖνον δὲ νὰ ἀνασυντεθῆ ἐκ τῶν παραφράσεων καὶ τῶν μαρτυριῶν ὀλίγα εἶναι δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τις.

Γενικῶς ὀφείλει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ ἔκδοσις τῶν Μυθιάμβων τοῦ Βαβρίου δὲν ἦτο εὐκόλον ἐγχείρημα. Ὁ ἄριστος κώδιξ Α καὶ αἱ διορθώσεις τοῦ Τρικλινίου Α1 ἦτο καλὴ βᾶσις, ὅμως παραδόξως εἰς τὸν κώδικα αὐτὸν οὔτε τὰ σφάλματα ἦσαν ὀλίγα οὔτε σπάνια ἦσαν τὰ ἀσυμβίβαστα πρὸς θεμελιώδεις κανόνας τῆς μετρικῆς καὶ πρὸς τὰς μορφὰς τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν οἱ μῦθοι. Ἐκ τῶν παπύρων ἡ βοήθεια δὲν ἦτο ἀξιόλογος, ἀφοῦ οἱ πάπυροι ἦσαν σχολικοὶ μὲ χαρακτῆρα ἀσκήσεως. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων χφφ. συλλογῶν, παραφράσεων ἢ μεταφράσεων μόνον βοθητικῆς φύσεως ὕλικὸν παρείχεται. Ἐκδοτῶν καὶ λογίων μελετητῶν διατυπώσεις, προτάσεις, εἰκασίαι ἦσαν πολλαί, ὅμως ἡ εὐθύνη τῆς ἐπιλογῆς διὰ τὴν σύνθεσιν γνησίου κατὰ τὸ δυνατόν κειμένου ἀνήκει εἰς τοὺς ἐκδότας. Αὐτοὶ κατέβαλον ἐπιμελῆ ὄντως, εὐσυνείδητον καὶ μεγάλῃς ἐκτάσεως ἐργασίαν. Τὸ ἔργον δυσχερές. Διὰ νὰ συντεθῆ λόγος εὐρυθμὸς καὶ μετρικῶς ἄψογος κατὰ τὴν μετρικὴν καὶ τὸ ὕφος τοῦ Βαβρίου, ἀπητήθη προμελέτη ἐμβριθῆς μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης ἀποτυπωθέντα εἰς τὸν μακρὸν καὶ ἐμπεριστατωμένον Πρόλογον, τοὺς πίνακας καὶ τὰ ὑπομνήματα. Ἐν ὄψει τῆς ἀνεπαρκούς χειρογράφου παραδόσεως ἐχρειάσθη μία ἔντονος προσπάθεια. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἀπήτησε σκληρὰν καὶ δύσκολον ἐργασίαν. Διλήμματα ἐπιλογῆς λόγου καλοῦ καὶ μετρικῆς ἀψόγου καὶ ἰωνιζούσης ποιητικῆς διαλέκτου. Ἡ σύνθεσις τοῦ κειμένου συνετελέσθη μὲ ἱκανοποιητικὴν ἐπιτυχίαν. Εἰς τὰ χασματώδη ἀποσπάσματα ἐγένετο ὅτι ἦτο δυνατόν. Οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας γοητεύοντες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, οἱ εἰς χαρίεντας χαλιάμβους συντεθέντες ὑπὸ τοῦ Βαβρίου πρὸ 18 αἰῶνων, ἐκδιδόμενοι νῦν εἰς ἀξιόπιστον μορφήν, θὰ γίνουσι εὐγνωμόνως δεκτοὶ ὑπὸ τῶν φιλολόγων καὶ τοῦ κοινοῦ πρὸς μελέτην καὶ τέρψιν.

ΠΑΝ. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ